



En la maduresa

Què vol dir complir 50 anys? En els humans deu ser l'avís seriós d'haver passat, amb gairebé absoluta seguretat, la meitat de la vida i que ja només queda l'esperança d'un declivi generós en salut i tranquil·litat. I en un mitjà de comunicació local com és Bellpuig? Potser dues diferències clares.

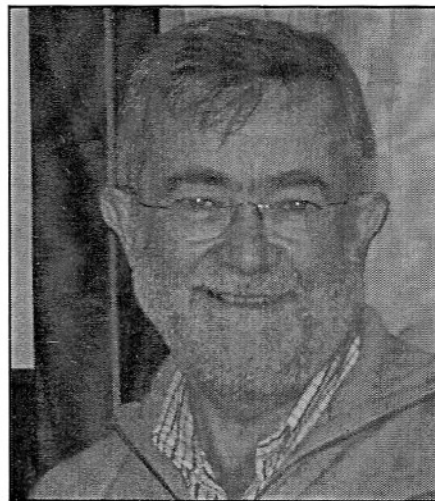
Per una part, haver superat amb esforços continuats i diversos, els imminents i possibles punt i final que al llarg de mig segle s'han presentat. En moltes ocasions he sentit parlar-ne i sempre ha succeït el mateix. Algunes persones han tret temps particular per invertir-lo en la tasca de vèncer el perill i mantenir la presència –amb periodicitat diversa– davant els seus conciutadans. Qualque vegada per manca de diners, però habitualment perquè la renovació de les persones que el feien possible semblava que no es produiria. Per aquest esforç repetit i divers ha sobreviscut fins avui, i potser també han après a sobreviure, ells mateixos, tots els qui personalitzaven l'esforç. Se'n pot treure una lliçó clara. Els que el fan i el mantenen sempre haurien de trobar qui pugui continuar-lo i això vol dir cercar persones, oferir-los la possibilitat de provar-ho per prendre-hi gust, encoratjar-los... I em consta que ho fan.

L'altra de les diferències deu ser que el declivi no és inevitable sinó que sempre hi ha oberta al davant la

continuació robusta de la vida acumulada. En el sac dels anys hi ha també l'experiència, la saviesa i el prestigi, com pot ocórrer també amb els humans. Però aquests no tenen la convicció de continuar sent imprescindibles –si n'hi ha que la tenen, prest l'abandonaran– i que la renovació pot ser continuada. No tenim, els humans, l'horitzó sempre obert i per això ens agrada més consolar-nos revivint els temps memorables amb la vana il·lusió que els tornam viure. Jo mateix puc recuperar el número 500, el 25è aniversari, el número 1... El Bellpuig, en canvi, ens pot sobreviure i segurament ens sobreviurà.

La lliçó que se'n pot treure és clara. El Bellpuig ha de mirar cap al futur perquè el té obert, perquè és el seu millor actiu. Aleshores els que el mantenen i el fan, a més de continuar-lo fent i mantenint i cercant persones que s'hi vulguin embolicar com en una aventura que sovint és ben agradable de córrer, hauran de mirar també quin és el camí que exigeix el futur.

Com que jo no el seguiré em sembla més clar quin ha de ser. Obrir a la xarxa l'edició en línia, actualització contínua, desar-hi fotografies i vídeos, incorporar a la redacció els col·laboradors ocasionals espargits per tot el món, establir canals de participació a la comunitat que en serà receptora, fixar-sel l'obligació de, en certes ocasions, penjar la informació, encara que sigui només gràfica, de forma instantània... i fidelitzar els lectors enxarxats a formar part d'un lligam nou que pot fer, potser més que mai abans en tota la història, més sòlid allò intangible que uneix i cohesiona les comunitats. Un objectiu que, en el fons, és el de sempre d'un mitjà local com Bellpuig. Imaginau-vos-en un tast. Tots els artanencs –i no artanencs– que no són a Artà el setze de gener, ni el



desset, sabrien que disposaran del primer ball fins al darrer passant per tot el que no poden presenciar de la festa. Si tenen la certesa d'accedir, l'esperaran i hi accediran. I és un tast que ara només podem imaginar. I imaginau-ho del tot: en qualsevol dels indrets habitats de la terra hi podria haver, aquell mateix dia, llàgrimes de nostàlgia i alegria, sentiment de pertànyer a una comunitat viva de la qual en forma part encara que sigui sense ser allà on ocorre el que desitgen que ocorri i que volen llegir-ho, veure-ho, fer-s'ho seu perquè ho és... Mai no havia estat possible i ara ja ho és. Qualque dia s'haurà de començar, aquesta aventura, i és possible que durant un temps –potser sempre– hagin de conviure els dos formats, no necessàriament amb els mateixos continguts; però el futur obert passa –a mi em sembla que de forma ineludible– per aquí. No cregui el lector que som original, perquè estic parlant de publicacions actuals semblants a Bellpuig que ja han iniciat aquest camí, i n'estan ben satisfets, ells i els seus fidels lectors.

Llarga vida al Bellpuig que ens ha de sobreviure a tots.

Jaume Moreu Sureda

